

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4265/2023
15.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Драгане Миросављевић, Добриле Страјина и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог ЈПКП „Лазаревац“ из Лазаревца, чији је пуномоћник Душан Марковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2747/23 од 30.08.2023. године, у седници одржаној 15.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2747/23 од 30.08.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2747/23 од 30.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 617/20 од 28.03.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу, у периоду од 01.11.2017. године до 30.09.2020. године, на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, и то за јануар 2018. године, август 2019. године, децембар 2019. године, фебруар 2020. године и август 2020. године, исплати појединачно одређене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од означених датума доспелости до коначне исплате, док је у преосталом делу до тражених износа за наведене месеце одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у преосталом делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачно одређене новчане износе за месеце наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на свако појединачно потраживање почев од 25 - ог у текућем месецу за претходни месец па до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2747/23 од 30.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена

првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Предмет тражене правне заштите је накнада неисплаћених трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора тужиоцу за период од 01.11.2017. до 30.09.2020. године. Правноснажна одлука којом је тужбени захтев тужиоца делимично одбијен заснована је на утврђеном чињеничном стању да је тужиоцу накнада трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, у утуженом периоду, обрачуната заједно са накнадом трошкова за исхрану у току рада на основу Колективних уговора туженог од 17.03.2015. године и од 21.03.2018. године, а применом одговарајућих одредби материјалног права. Ревизијом тужиоца се оспорава налаз судског вештака економско-финансијске струке, на чијем мишљењу је заснована побијана одлука, што значи да тужилац оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а то није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу члана 404. став 1. ЗПП. Тужилац уз ревизију није приложио другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 09.12.2020. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић